

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-4/10
10.09.2010.године
Београд
ДС/ЈС

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У
Против:

1. МИЛАДИНОВИЋ ТОПЛИЦЕ, [REDACTED]

2. ПОПОВИЋ СРЕЋКА, [REDACTED]

[REDACTED]

3. КАСТРАТОВИЋ СЛАВИШЕ, [REDACTED]

[REDACTED]

4. БОГИЋЕВИЋ БОБАНА, [REDACTED]

[REDACTED]

5. ЦВЕТКОВИЋ ЗВОНИМИРА, [REDACTED]

[REDACTED]

6. БРНОВИЋ РАДОСЛАВА, [REDACTED]

[REDACTED]

7. КОРИЋАНИН ВИДОЈА, [REDACTED]

[REDACTED]

8. КОРИЋАНИН ВЕЉКА,

9. СОКИЋ АБДУЛАХА,

ШТО СУ:

за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова» («ОВК»или «УЧК»), са друге стране, који се одвијао у времену од 23.марта 1999.године до 20.јуна 1999.године, у граду Пећи и у селима на подручјима општине Пећ, Аутономне покрајине Косова и Метохије;

Миладиновић Топлица, командант 177. Војно територијалног одреда Пећ, покојни Милић Небијша, командир првог вода, 177. ВТО, зв. „Шакали“, припадници те јединице, окривљени: Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богићевић Бобан са осумњиченим Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, Машић Синишом, Дунђер Синишом, према којима је кривични поступак раздвојен, те заједно са осталим са НН припадницима “Шакала” и припадницима територијалне одбране (ТО) међу којима **окр. Корићанин Вељко**, осум. Јашовић Зоран и Јашовић Видоје, према којима је кривични поступак раздвојен, и припадницима резервног или активног састава полиције, међу којима

окр.Корићанин Видоје и окр. Брновић Радослав, који су се добровољно придружили јединици „Шакали“,

стављајући се на страну српске оружане стране у сукобу, у циљу који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја,

супротно одредби из члана члана 3. став 1. тачка 1.а. и д., члана 33. Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 Допунског протокола о заштити жртава међународних оружаних сукоба, уз Женевске конвенције од 12.августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I), ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950.године

према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништу албанске националности, нису поступали у свакој прилици човечно и без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу, већ су наређивали и извршили оружани напад на целокупно цивилно становништво села Ћушка, и при том

- вршили појединачна и групна убиства
- примењивали мере застрашивања и терора уништавајући паљењем куће, пратеће објекте и моторна возила,
- присвајали имовину цивила у великим размерама одузимајући од њих новац, накит, драгоцености, моторна возила, што све није оправдано војним потребама,
- извршили расељавање преживелог цивилног становништва из села са циљем да се оно пресели у Републику Албанију,

па су тако:

I. окривљени Миладиновић Топлица, заједно са сада покојним Минић Небојшом

13. маја 1999. године у Пећи, у команди ВЈ, **Миладиновић Топлица**, у својству команданта резервног састава 177. Војнотериторијалног Одред изадао наредбу пок. Минић Небојши, непосредном командир вода 177. бригаде ВЈ, тзв. јединица „Шакали“, да се у селима у непосредној околини Пећи, у селу Ћушка, Павлан, и Захач, на дан 14. маја 1999. године, изврши претрес породичних кућа у циљу наводног проналазка и ликвидације наоружаних припадника ОВК и одузимања оружја, а да није имао сазнања да се у тим селима налазе припадници ОВК, јер је пре тога по његовом наређењу ова јединица у више наврата вршила претрес села у истом циљу, када је констатовано да нема оружја ни припадника ОВК,

а знајући да је почев од краја марта 1999. године, ова јединица, све његове до тада издате наредбе увек извршавала на начин да су њени припадници тешко кршили одредбе Међународног права, предузимајући оружане акције према цивилном становништву, вршећи појединачна или масовна убиства цивила, пљачке и отимачине, са чиме је био упознат, јер је у свим акцијама одржавао радио везу и био у непосредном контакту са командиром јединице, покојним Минић Небојшом, и појединим припадницима „Шакала“,

fotoграфиjske slike od strane kosovske
i fotoafijske slike od osumpicijom

5

koji su na terenu izvršavali njegove zadatke, i jer je na takvo ponašanje pripadnika ove jedinice više puta upozoravan od strane начелника ОУП Пећ, пре него што ће издати конкретну наредбу,

због чега је био свестан чињенице да таква наредба може имати за последицу, да пок. Минић Небојша, са својом јединицом, изврши оружани напад на цивилно становништво села, које није било наоружано и није учествовало у непријатељствима, те да у том нападу могу бити извршена појединачна и групна убиства цивила, прекомерна разарања села, одузимање имовине од албанских цивила, те да из тих села може бити протерано целокупно цивилно становништво,

па је издавањем конкретне наредбе на такве последице пристао,

а спроводећи примљену наредбу, пок. Минић Небојша, у јутарњим сатима, на дан 14. маја 1999. године, наредио припадницима своје јединице да из Пећи крену пут села Ћушка, и изведу оружани напад на становнике села Ћушка, те су

II. окривљени: Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богичевић Бобан, Корићанин Видоје, Корићанин Вељко,

заједно са осумњиченима Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, Машић Синишом, Дунђер Синишом, Јашовић Зораном и Јашовић Видојем, заједно са НН Булатовићем и осталим НН припадницима "Шакала", ТО и полиције,

A.

извршавајући примљену наредбу као припадници јединице „Шакали“ војним бојама и гарезом из ауспуха нашарали лица да их неко не би препознао,

и сви заједно дошли до села Ћушка, где су их сачекали припадници полиције и ТО, који су били мештани села или из околине и који су познавали распоред кућа у селу, међу којима су били припадници ТО **окривљени Корићанин Вељко**, и осумњичени Јашовић Зоран и Јашовић Видоје и припадник резервног састава полиције ПС Клинчина, **окр. Корићанин Видоје**

па је Минић Небојша, организујући напад, поделио јединицу на четири групе и одредио сталне припаднике своје јединице **окр. Поповић Срећка**, осум. Момић Ранка, осм. Николић Милојка и себе, да буду вође групе,

потом издао наредбу да се тим групама прикључе припадници-мештани који су их сачекали и сви развију у стрелце и са различитих страна, из више праваца крену у претрес села и кућа у селу, да све цивиле који се затекну у кућама приморају да се окупе у центру села на једном месту, код гробља, у део села Хасан Бећ, а њихове породичне куће и пратеће објекте запале,

Pitali ~~su~~ predavali sela se
odлучење se postavljaе m koga
deuel no ертисеиом.

па су сви припадници јединице „Шакала“ заједно са припадницима полиције и ТО, наоружани аутоматским пушкама, распоређени у четири групе, развили се у стрелце и сви заједно и истовремено, из више праваца, пуцајући из својих оружја, претресали породичне куће, сво становништво истерали из кућа, пуцајући из свог наоружања приморавали га да се окупи у центру села, вршили одузимање имовине, отимачину, тако што су из кућа узимали вредније ствари а од становништва отимали драгоцености, новац и моторна возила, те подметањем пожара уништавали имовину цивилног становништва, палећи породичне куће, економске објекте и моторна возила,

делујући заједно и истовремено, желећи дело као своје, те поступајући свесно и вољно у извршењу примљене наредбе, при чему су вршили појединачна убиства цивила и то :

1. Окривљени Сокић Абдулах

на почетку акције, у моменту када је са својом гупом кренуо у претрес кућа, лишио живота два цивила мушкарца који су се налазили на улици и кретали према њима, пуцајући из аутоматске пушке, а чији идентитет није утврђен

2. Окривљени Поповић Срећко, окривљени Богићевић Бобан, заједно са осумиченим Обрадовић Зораном, НН Булатовићем и другим НН припадницима групе групе коју је водио Поповић

пролазећи поред дела села у којем живи породица Гаши и породица Ибиша Кељмендија, окривљени Поповић Срећко свим укућанима наредио да изађу из својих кућа и скупе се у двориште куће Брахима Гашија, а припадницима своје групе да их опколе и држе на нишану, потом и да им одузму лична документа, новац и златан накит, па су окривљени Богићевић Бобан и осм. Обрадовић Зоран, заједно са за сада неидентификованим припадницима „Шакала“ ТО и Полиције, извршавајући примљену наредбу, истерали све укућане из својих кућа, натерали да уђу у двориште Брахима Гашија, опколили их, пуцањем из аутоматског оружја у ваздух или испред ногу окупљених, натерали их да им предају новац, златан накит, и пазећи да неко не пружи отпор или не побегне,

за време док су сви окупљени још били у дворишту,

окривљени Поповић Срећко

-наредио припадницима своје групе да издвоје и лише живота прво **Рама Расима**, потом **Шалју Мухамета**, и на крају **Гашија Брахима**, говорећи : „можете им радити шта хоћете, можете их убити, да их запалите, да сечете, шта год хоћете учините са овим људима“, што су осумњичени Обрадовић Зоран и НН Булатовић учинили, тако што су прво одвели Расима Раму, а потом и Шалју Мухамета у двориште куће Расима Раме где их је НН Булатовић лишио живота рафално испаљујући из пушкомитраљеза пројектиле у њихова тела, а након пар минута на исти начин лишио живота Гаши Брахима у дворишту куће Гаши Рама,

те су, након тога, **окривљени Поповић Срећко** и припадници његове групе, окупљеном становништву, групи од око сто цивила, наредили, претећи да ће их убити и пуцајући изнад њихових глава и испред њихових ногу, да напусте куће и крену пут Албаније, па су

сви цивили окупљени у дворишту напустили село, а затим све куће у том делу села запалили подметањем пожара

3. припадници групе, коју је предводио **окривљени Поповић Срећко**, међу којима су били **окривљени Божићевећ Бобан** и осм.Обрадовић Зоран и НН Булатовић и припадници групе, коју је предводио пок. Минић Небојша, међу којима су били и **окривљени Сокић Абдулах**, **окривљени Кастратовић Славиша**, и осм.Машић Синиша,

током даљег напредовања, сви заједно дошли до засеока, где су се налазиле породичне куће Чеку, и по наређењу пок. Минић Небојше, укућане претњом оружјем, натерали да се окупе у двориште Чеку Кадрија, постројили поред зида куће и у њих држали упрене цеви АП, те од њих одузели новац, драгоцености и лична документа, која је **окр.Поповић Срећко** поцепао и бацио,

а затим

окр. Поповић Срећко приморао **Чекуа Кадрију** да уђе у кућу, где га је лишио живота, испаљујући краћи рафал у виталне делове његовог тела, од којих га је шест пројектила погодила у тело, наневши му повреде од којих је оштећени приминуо,

те потом пок. Минић и осум. Машић, оружјем приморали **Чекуа Хасана**, оца Агима Чекуа, пошто су га претходно тукли, да уђе у амбар, који се налазио поред породичне куће, где му је пок.Минић, ловачким ножем-полукамом пререзао грклан, и док је оштећени још давао знаке живота, осумњичени Машић Синиша из своје аутоматске пушке, испалио два пројектила - један у главу а други у груди оштећеног, услед чега је овај задобио повреде због којих је преминуо на лицу места у амбару, а потом амбар запалили,

а окупљеном становништву, групи од око педесет цивила, наредили да напусте куће и крену пут Албаније, па су ови цивили напустили село, а затим све куће у том делу села запалили подметањем пожара

а за то време

4. осумњичени Момић Ранко, као вођа треће групе, и припадници његове групе, међу њима и осумљичени Вуковић Предраг, заједно са осумњиченим Николић Милојком, и припадницима његове групе, извршили оружани напад на становништво у другим деловима села Ћушка, у насељу где се налази кућа Халита Гашија, испаљујући пројектиле из својих оружја, избацивали укућане и породице из њихових породичних кућа, куће претходно претресали, претњом да ће их убити чланове две породице Гаши из тог дела Ћушке натерали да уђе у двориште Халитове куће, где су од окупљених отимали вредније ствари и одузимали готов новац, златан накит, сатове и друге драгоцености,

-након чега су НН припадници „Шакала“ натерали прво **Хаки Гашија**, а потом и **Селима Гашија**, да уђу у кућу Халит Гашија, и ту их лишили живота пуцајући у њихова тела из аутоматске пушке,

а потом, непрекидно пуцајући рафалном палбом приморали становништво из овог дела села да крене према центру села, те све куће у том делу села запалили подметањем пожара

Б.

Окривљени : **Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богичевић Бобан, Корићанин Видоје, Корићанин Вељко,**

заједно са осумњиченима Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, Машић Сенишом, Јашовић Зораном и Јашовић Видојем и Дунђер Сенишом, те заједно са НН Булатовићем и осталим НН припадницима "Шакала", ТО и полиције

када су у центру села били сатерани сви преостали цивили у селу, њих око 300, и то један део у двориште Ајета Гашија а други део у двориште Хакија Гашија и Саљија Гашија и када је пок. Минић наредио припадницима јединице којом је комадовао да се изврши тријаж окупљеног становништва, тако да се жена и деце и старци раздвоје од мушкараца, који су по Минићевој оцени били војно способни, извршавајући наредбу, заједно и истовремено извршили тријаж, издвојене мушкарце скупили на једно место на тргу код гробља, док су жене, децу и старце натерали да уђу у двориште Ајета Гашија и у двориште кућа Хакија Гашија и Саљија Гашија, а потом комплетно становништво опколили, држали на нишану да би спречили да неко из масе не побегне или не пружи отпор, након чега је

окривљени **Поповић Срећко**, враћајући се по претресу кућа ка тргу, у кући Ајета Гашија пуцајући из аутоматске пушке лишио живота **Суљ Гашија, Гаши Скенера и Мухарема Гашија,**

- осм. Обрадовић Зоран, заједно са још двојицом НН припадника јединице „Шакали“, од оштећеног Чауш Љушија одузео 100.000 ДМ, и „спортски аутомобил „Тојота супер“, који је пронашао у дворишту Чауша Љушија, а потом, претећи да ће га убити из аутоматске пушке, натерао Чауша пође са њим до возила и да стартује мотор, возило одузео од њега, све како би поштедео живот његовом сину Аријану, и возило дотерао до центра села, где је пок.Минић из своје аутоматске пушке испаливао пројектиле у то возило и уништио га, а за то време

за сада НН припадник јединице „Шакали“ оружјем натерао **Гаши Ибиша** да уђе у двориште куће Саљија Реце, која је већ горела у пожару, и пуцањем из АП, лишио га живота код улаза у сутерен куће,

-након чега су жене, децу и старце опколили и држали нишану, како не би побегли а од жена одузимали новац и златан накит

-потом, по наредби Минић Небојше, држећи их, сви заједно, на нишану и претећи како ће их побити ако не напусте село, приморали децу и старије мушкарце да доведу тракторе са приколицама, након чега су окупљено становништво, у укупном броју од око

250 цивила, приморали да се попне на тракторске приколице и тако у 12 трактора са приколицама напусте село, а за време док је у колони издвојено становништво, углавном жене, деца и старци, у тракторским приколицама под претњом оружја напустили село,

-три НН припадника јединице „Шакали“ лишили живота **Чауш Љушија**, тако што су га натерали да уђе у нужник, који се налази на улици у близини куће Ајета Гашија, те пуцали у њега из свог аутоматског оружја,

а на улици у селу на око 30 метара од гробља-трга села, пуцајући из АП лишили живота **Беришу Авдија**

В.

Окривљени: Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Корићанин Видоје, Корићанин Вељко и Сокић Абдулах
заједно са осумњиченим Вуковић Предрагом, Дунђер Синишом,
и НН припадницима јединице „Шакали“,

поступајући по Минићевом наређењу, опколили издвојену групу од 32 војноспособних мушкараца, држали их на нишану са оружјем у рукама и пазили да неко од њих не побегне или не пружи отпор, док су пљачкани, а потом њих 29 лишени живота,

свесни да на овај начин пружају додатно самопоуздање непосредним извршиоцима пљачке и убистава и спремни да помогну егзекуцији ако затреба, на који начин су сви узели учешће у одузимању имовине и извршењу убистава,

Г.

окр. Поповић Срећко
заједно са осм. Момић Ранком

поступајућајући по том наређењу, затражили од мушкараца, који су издвојени, да предају лична документа, новац, златан накит и све драгоцености које поседују, што су ови и учинили и те предмете одложили на тло испред себе,

-те приморали Љуши Ерзена, да све драгоцености и новац у укупном износу од око 20.000 ДМ покупи са земље, спакује у две торбе величине ђачког ранца и преда им,

-по предаји кључева од моторних возила, претњом да ће их убити, натерали власнике истих да возила доведу и предају, па су тако од Дема Кељмендија одузели путничко возило марке „Пежо-караван“; од Скендера Кељмендија камион марке „Мерцедес 124“, црвене боје, носивости 10 тона, који им је овај предао, како би откупио живот свога сина Ердомана и од НН оштећеног цивила један камион;

Д.

окр.Поповић Срећко, окр. Звонимир Цветковић,
заједно са осм. Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Николић Милојком, Машић
Синишом, Обрадовић Зораном, пок Минић Небојшом и НН Булатовићем,

поступајући по истом наређењу извршили групна убиства задржаних цивила и то:

а. Осм.Момић Ранко, осм. Вуковић Предраг и осм. Николић Милојко,
оружјем принудили прву групу од 12 цивила да уђе у кућу **Азема Гашија**, и то оштећене
Гаши Емина, **Гаши Јашара**, **Гаши Рама**, **Гаши Хаљиља**, **Кељменди Ибера**, **Кељменди**
Скендера, **Кељменди Дему**, **Љуши Уку**, **Љуши Османија**, **Динај Исмета**, **Авдиљај**
Ганија и **Гаши Ису**,

где су сви заједно и истовремено пуцањем из аутоматског оружја, рафално
испаљујући пројектиле у њих, лишили их живота, осим Исе Гашија који је са задобијеном
прострелном раном на левој нози, успео да искочи кроз прозор и побегне, након чега су
како би злочин прикрили, посмртне остатке скупили на гомилу, прекрили сунђерима и
ћебетом и запалили, изазивајући пожар у којем су посмртни остаци изгорели заједно са
кућом,

б- окр.Цветковић Звонимир,
заједно са осм. Машић Синишом и пок. Минић Небојшом

оружјем приморали другу групу од 10 цивила да уђе у кућу **Гашија Дема**, а потом у
дневну собу и то оштећене: **Гаши Ахмета**, **Гаши Брахима**, **Кељменди Бесима**,
Кељменди Ердогана, **Кељменди Брахима**, **Кељменди Ментора**, **Љуши Сефедина**,
Авдиљај Хасана, **Љуши Рамиза** и **Кељменди Реца**,

где су сви заједно и истовремено пуцањем из аутоматског оружја, рафално испашујући
пројектиле у њих, лишили их све живота, осим Реца Кељмендија, који је успео да
непримећен побегне кроз прозор,

а како би прикрили злочин, посмртна остатке убијених, скупили на једну гомилу у
соби, прекрили сунђерима и запалили изазвавши пожар у којем су посмртни остаци
изгорели заједно са кућом,

в-окр.Срећко Поповић,
заједно са осм.Обрадовић Зораном и НН Булатовићем

трећу групу од 10 цивила, у којој су се налазили оштећени : **Гаши Мус**, **Гаши**
Цафер, **Љуши Абдулах**, **Љуши Цафер**, **Љуши Аријан**, **Аљијај Зећир**, **Шаља Исуф**,
Краснић Емруш Скендер **Аљуши** и **Бериша Хазир**

спровели до куће **Гаши Сахита**, а потом и у дневну собу, где је окр Поповић изрекао
„пресуду“ гласно говорећи : „У име државе Србије, сви ћете бити убијени...“, па је, заједно
са осм. Обрадовић Зораном пуцајући из аутоматског оружја, и НН Булатовићем који је
пуцао из пушкомитраљеза, рафално испалили пројектиле у оштећене, на који начин су их

лишили живота, а потом их из пиштоља оверавали пуцајући им у главу, осим Хазира Берише, који је, иако тешко рањен у обе ноге, успео да неопажен побегне кроз прозор, након чега су посмртне остатке скупили на гомилу, прекрили сунђерима и ћебетом и упалили, изазивајући пожар у којем су посмртни остаци изгорели заједно са кућом,

па су тако радњама описаним у тачки II под А. до Д. , сви заједно, током овог напада:

- лишили живота укупно 44 цивила
- одузели златан накит и драгоцености у неутврђеној вредности,
- одузели укупно више од 125.000 ДМ, и то од Љуши Чауша 100.000,00 ДМ, од Реџ Келмендија сат марке „Сеико“, од његове супруге 200 ДМ и златан накит, од Гаши Зимрете 850 ДМ, од Шпресе Келменди око 4.000 ДМ, те 20.000 ДМ претресањем од окупљених мушкараца у центру села,
- одузели више путничких возила и два камиона,

а сву одузету имовину предали пок.Минић Небојши по завршеној “акцији”, који је део “плена” задржао за себе а део поделио припадницима своје јединице **окр. Поповић Срећку, окр. Кастратовић Славиши**, и осумњиченима Машић Синиши, Момић Ранку, Вуковић Предрагу, Обрадовић Зорану и Николић Милојку

-изазивањем пожара уништили више од 40 породичних кућа, и више од 40 пратећих објеката, међу којима и куће породица: Африма Чекуа, Хаџи Вокшија, Реџ Келмендија, Шабана Гашија, Сахит Гашија, Суљ Гашија, Дем Гашија, Муч Лониа, Севди Берише, Зефир Тахирукаја, Расим Раме, Хусеин Чекуа, Соли Чекуа, Сул Чекуа, Хаки А. Гашија, Тахир Гашија, Јашар Гашија, Исе Гашија, Мује Гашија, Рамадан Гашија, Сали Гашија, Ђевдат Гашија, Бефир Гашија, Ђазим Сафуја, Пајазит Хајдараја, Тахир Келмендија, Ибер Келмендија, Скендер Келмендија, Уке Љушија, Халит Гашија, Мађур Гашија, Бек Саколија, Дрејтан Шкрелија, Незир Тахирукаја, Муч Ломија, Хусен Чекуа, Бајрам Чекуа, Даут Чекуа, Авдула Берише, Зукан Викчија и Хазир Келмендија,

-изазивањем пожара и рафалном паљбом уништили 3 камиона, 5 путничких моторних возила и 3 трактора,

- протерали из села више од 400 цивила и то жене, децу и старце

III

окривљени **Брновић Радослав**, командир ПС Клинчина, који се добровољно придружио нападу на цивилно становништво Ћушка са циљем да се то становништво расели и протера из села, са полицијским возилом сачекао код аутобуске станице у селу поред главног пута колону трактора са приколицама у којој се налазили више од око 250 протераних становника села Ћушка и наредио им да напусте село, те колону усмерио на главни регионални пут и упутио их да тим путем крену из села у правцу града Пећи и Републике Албаније, пратећи их полицијским возилом, до фабрике акумulatorа у Пећи, где се налазио полицијски пункт,

- чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1, у вези чл. 22 КЗЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду, закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда,
2. Окривљене: Миладиновић Топлицу, Поповић Срећка, Кастратовић Славишу, Богићевић Бобана, Цветковић Звонимира, Брновић Радослава, Корићанин Видоја, Корићанин Вељка, Сокић Абдулаха.
3. Сведоке и оштећене:
 - Гаши Ису, из села Ћушка, општина Пећ
 - Шаљу Ћасима, из села Ћушка, општина Пећ
 - Кељменди Реца, из селу Ћушка, општина Пећ
 - Кељменди Ардиана, од оца Ибера, из села Ћушка, општина Пећ
 - Кељменди Тахира, из села Ћушка, општина Пећ
 - Кељменди Шпресу, из Пећи, улица Адема Јашари бр.6
 - Љушај Ерзена, из села Ћушка, општина Пећ
 - Чеку (Бајрам) Хација, из села Ћушка;
 - Чеку Ифета, из Приштине, улица Рустем Статовци бр.10
 - Чеку Даута, из села Ћушка, општина Пећ
 - Чеку Незира, из села Ћушка, општина Пећ
 - Чеку Ћазима, из села Ћушка, општина Пећ
 - Гаши (Хаџи) Лирие, из села Ћушка
 - Гаши (Аљи) Хакија из села Ћушка
 - Гаши (Мехмет) Садик, села Ћушка
 - Гаши Бетима, из села Ћушка, општина Пећ
 - Гаши Мују, - из села Ћушка, општина Пећ
 - Гаши Халита, из села Ћушка, општина Пећ
 - Гаши Исмаила, из села Ћушка, општина Пећ
 - Бериша (Исуф) Хазира, из села Ћушка
 - Хисвукај Мустафу, из из села Ћушка, општина Пећ
 - Хаџал Ејрипа, из села Ћушка, општина Пећ
 - Церовић Чедомира, из Чачка, Љубић, улица 550 бр.13
 - Ђошовић Обрада, од оца Свтозара, из Крагујевца, улица Париске Комуне бр.3/2
 - Сајичић Бранка, од оца Драгољуба, из Београда, улица Краља Петра бр.82
 - Тахирукај Незира, од оца Хаџи, из села Ћушка, општина Пећ

Влаховић Борислава од оца Драга, из Крагујевца, улица Града Караре бр.2,
 Церовић Радосава, из Нове Пазове, Немањина бр.8,
 Ђуричић Крста, од оца Стојана, из Крагујевца, улица Војвођанска бр.7/24
 Симоновић Драгана, од оца Томислава, из Горњег Милановца, улица Парац 47
 Поповић Слађану, из Београда, тренутно станује у улици Михајла Бургакова 10а
 Машић Слађана, од оца Драгомира, из Београда, Ресник, улица Подавалска 66
 Гаши Ајета, из села Ћушка, општина Пећ
 Гаши Туше, из села Ћушка, општина Пећ
 Кељменди Ханифе, из села Ћушка, општина Пећ
 Гаши Зелфије, из села Ћушка, општина Пећ
 Љуши Сабрије, из села Ћушка, општина Пећ
 Заштићеног сведока чији је псеудоним ПС

Да се у допуну доказног поступка прочитају:

1. Извештај о резултатима Данског форензичко техничке анализе коју је спровео данских судскомедицински тим 18.08.1999.
2. Документ који носи назив Информација о извршеним кривичним делима на штету Албанаца на подручју СУП Пећ од 01.01.1998. до 10.06.1999. године,
3. Документ који носи назив Информација о негативним понашањима припадника Војске Југославије на терену, од 30.04.1999.
4. Допис Штабу Муп-а Приштина, број 235-268/99, од 17.05.1999.
5. Потврде о одузетима стварима од оптужених
6. Записници о препознавању истражног судије Вишег суда у Београду у предмету Ки.По2-83/10 за сведоке – оштећене:
 Халит Гашија, Ред Кељмендија, Хазир Беришу, Ерзен Љушија, Хаки Гашија, Хаци Чекуа, Бетим Гашија, Ардиан Кељмендија, Лирие Гаши, Мују Гашија, Мустафу Хисвукаја, Ифету Чеку и Тахир Кељмендија.
7. Искazi сведока Хазир Берише и Тахир Кељмендија, дати пред судским већем и истражитељима Међународног кривичног суда за бившу Југославију.

Да се изврши увид у фотодокументацију која се налази у судским списима.

Да се према окривљенима: Миладиновић Топлици, Поповић Срећку, Кастратовић Славиши, Богићевић Бобану, Цветковић Звонимиру, Корићанин Видоју, Корићанин Вељку и Сокић Абдулаху продужи притвор на основу чл.142. ст.2. тач.1., 2. и 5. ЗКП.

Образложење

Правно релевантно чињенично стање од значаја за догађај који је приказан у изреци оптужнице утврђује се дакле, резултатима спроведеног предкривичног и истражног поступка у овој ствари, на основу исказа и обавештења које је поступајући тужилац прикупио у предкривичном поступку, исказа сведока, саслушаних пред истражним судијом Већа за ратне злочине, Окружног суда у Београду, садржине исказа сведока датих пред МКТЈ у Хагу, који су узети и цењени сходно члану 14. Закона о организацији и недлежности државних органа у борби против учинилаца ратних злочина, као и на основу писмене документације у списима.

Конкретан догађај догодио се на подручју општине Пећ, на око 3км од Пећи у правцу Приштине, у селу Ћушка, које је у то време било настањено са око 200 домаћинстава и 2.000 становника већином албанске националности, а простире се са леве и десне стране магистралног пута Пећ - Приштина. Одиграо се у делу села са десне стране пута, у засеоку породице Гаши и Чеку и у центру села, код гробља, које становници називају Хасан Беч, у време оружаног сукоба на Косову, на дан 14. маја 1999. године.

У то време постојао је оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова», и Коалиције НАТО снага, са друге стране, који се одигравао на подручју Косова, када је отпочела офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославије. Дана 24. марта 1999. године НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у СРЈ. Дан раније, СРЈ је Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24. марта 1999. године ратно стање.

Циљ интервенције НАТО снага био је нападом на једну оружану страну, Српске оружане снаге у циљу слабљења њене борбене моћи, у циљу да се иста потпуно онеспособи и разбије. НАТО снаге ставиле су се отворено на страну друге оружане снаге, на страни оружаних снага ОВК, у већ постојећем оружаном сукобу, који је до тада имао карактер унутрашњег сукоба. Са почетком НАТО интервенције, те проглашењем ратног стања, оружани сукоб на АП КИМ прелази из фазе унутрашњег у међународни оружани сукоб.

Општина Пећ и околна села на територији ове општине, па и село Ћушка, Павлен, Накло и Захач налазили су се у зони одговорности 177. Војнотериторијалног одреда-ВТО, Војске Југославије. Командант ове јединице био је оптужени Миладиновић Топлица, у чину капетана. У оквиру овог одреда формирана је јединица којом је командовао Минић Небојша, који је крајем марта 1999.године, са првим данима бомбардовања, добровољно приступио ВЈ и ставио се под команду Миладиновић Топлице.

Заједно са Минић Небојшом, ВЈ су истовремено приступили и окр. Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богићевић Бобан, као и осумњичени против којих је поступак раздвојен и који су тренутно у бекству и то : Момић Ранко, Вуковић Предраг, Обрадовић Зоран, Николић Милојко, Машић Синиша, Дунђер Синиша, и други, које је Миладиновић Топлица распоредио у вод којим је командовао Минић Небојша.

Њима је непосредно каманде издавао Миладиновић Топлица, преко командира Минића, а извршавали су "специјалне" задатке у граду Пећи и околним селима, који су се, углавном, састојали у чишћењу терена у насељима, претресу кућа, наводно у циљу проналажења оружја или скривених припадника ОВК.

Ове чињенице потврђују у својим исказима пред истражним судијом окривљени Миладиновић Топлица, Богичевић Бобан и Абдулах Сокић.

На овом подручју налазиле су се и редовне полицијске снаге СУП-а Пећ и подручних полицијских станица, припадници активног састава полиције, који су били ангажовани у борби против ОВК, док су припадници резервног састава полиције били ангажовани у извршењу послова и задатака из делокруга рада службе, а посебно на обезбеђивању полицијских и других објеката, позорничких и патролних служби.

Догађај који је предмет ове оптужнице, извршени ратни злочин, уско је повезан с конкретним оружаним сукобом, јер су његови извршиоци, окривљени и њихови саборци деловали на страни српских оружаних снага, као борци припадници вода "Шакали" у саставу 177.ВТО ВЈ, док су жртве по свом етничком опредељењу, припадале супротстављеној страни у оружаном сукобу. Дело које су извршили било је у функцији остварења крајњег циља оружаног сукоба, који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја.

Узимајући у обзир садржину свих поменутих изјава, као и исказе оптужених, те налазе и мишљења обдуцента, садржину писмене документације прибављене у току истраге, утврђено је следеће чињенично стање :

-напад на цивилно становништво села Ћушке извршен је од стране припадника вода „Шакали“, по наредби оптуженог Миладиновић Топлице.

У овом нападу, припадницима вода „Шакали“, придружили су се поједини припадници полиције, резервног и активног састава, међу којима су Корићанин Видоје и Брновић Радослав, и поједини припадници из састава других јединица ТО, међу којима су били Корићанин Вељко, и други за сада непознати припадници, који су били житељи суседних села и који су припаднике вода „Шакали“ сачекали у самом селу.

- разлог за напад на село Ћушка лежи у чињеници да је то родно место Агима Чекуа, вође ОВК-а, да у селу живи његов отац и породица и рођаци, како то објашњава сведок ПС. Овом чињеницом може се објаснити присуство окривљених Корићанин Видоја и Вељка, житеља села Накла, које се налази у непосредној близини Ћушке, присуство браће Јашовић и других, за сада неидентификованих припадника ТО, јер је њихов задатак очигледно био да покажу делове села и куће породица Чеку, као и куће других лица за која се сумња да су припадници ОВК,

- сви сведоци потврђују да се напад одвијао у три фазе, на начин како је представљено у изреци оптужнице.

Међу сведоцима нема спора о томе по ком сценарију се одвијао напад: претрес кућа, истеривање укућана и њихово окупљање на једном месту, пљачкање и отимање личне имовине, новца, драгоцености и моторних возила, потом издвајање појединих лица, углавном мушкараца, и лишавање живота издвојених, обично на очиглед окупљених сељана, а потом протеривање из села преосталог дела становништва и паљење њихови кућа.

У вези са тим, сведок ПС исказује да је то био уиграни сценарио по којем су припадници „Шакала“, деловали и извршавали примљене задатке од Миладиновић Топлица током читавог рата на Косову. Тако су, поред акције у Ћушкој, ишли у најмање 15 акција, у чишћење делова града Пећи-Капешница, аутобуска станица, Дарданија и сл, те села Накло, Захач, Павлен, Лубенић, Набрђе, Велика и Мала Јабланица, Пашино поље, Витомирица.

Све те акције Миладиновић Топлица уредно је записивао у свој ратни дневник-Ратни дневник 177. ВТО, с тим што је акције описивао као претрес терена у циљу проналаска шиптарских терориста. Све те акције, сада покојни Небојша Минић и припадници његовог вода, изванредно су користили као би вршили пљачке и на тај начин долазали до новца, драгоцености и моторних возила, која возила је, преко својих канала, Минић одвозио у Црну Гору и тамо продавао.

Последице напада на село Ћушка огледају се у чињеницама да је тога дана убијено 44 лица, мушкараца, углавном војно способних, да је појединачно убијено 15 лица, на улици, у двориштима, кућама и помоћним просторијама Расим Рама, Рам Гашија, Халит Гашија, Ајет Гашија, Кадри Чекуа, Хасан Чекуа и Саљи Реџе, да су извршена и три групна убиства 29 лица у кућама Азема Гашија, Сахита Гашија и Дема Гашија, а да је преко 40 породичних кућа уништено у пожару који је подметнут, да су уништене пољопривредне машине, моторна возила, да је сво преживело становништво, претходно опљачкано, протерано из села Ћушка, да је један део отишао у Црну Гору, док су се други крили у околним селима или у шуми и брдима у околини Ћушке све до краја рата.

Из извештаја о резултатима Данског форензичко техничке анализе коју је спровео дански судскомедицински тим, утврђује се да је код оштећених смрт наступила дејством ватерног оружја, да је већина посмртних остатака потпуно и делимично изгорела у пожару.

Циљ свих описаних активности, које су предузели оптужени и њихови саучесници је био да се целокупно преживело становништва из села Ћушка расели и отера у Републику Албанију, па је преко 400 цивила, становника у три групе било приморано да напусти село, а групу од око 250 цивила која се налазила на тракторским приколицама сачекао код аутобуске станице у селу окр.Брановић Радослав, иначе командант ПС Киљинчина, па је наредио да ова група крене у правцу Пећи и Републике Албаније, те ту колону испратио својим полицијским возилом до полицијског пункта који се налази код фабрике акумулатора у Пећи.

Припадници јединице „Шакали“, проширене припадницима других јединица ТО и полиције, при извршењу дела су показали изузетну суровост, бруталност, безосећајност и безобзирност, јер су узимали малу децу од окупљеног становништва, стављали им нож под

грло, пуцали непосредно испред ногу цивилног становништва, премлаћивали поједине мушкарце на очиглед жена и деце, убиства вршили на свиреп и подмукао начин, неретко пуцајући жртвама у леђа и испаљујући у њихова тела велики број пројектила, након чега су већину тела запалили с циљем да онемогуће утврђивање идентитета жртава.

Са друге стране, тога дана ни један метак није опаљен у правцу нападача, нити је тога дана пронађено било какво оружје, што је и логично, јер је до тада село Ћушка два пута нападано пре тога, априла 1999. године, када је вршени претреси кућа, којом приликом су од становништва одзузете ловачка пушка и пиштољ /изјава сведока Мује Гашија, Лирије Гаши/

Иако се злочин одиграо на очиглед великог броја сведока Албанаца, само је неколико њих поуздано идентификовало извршиоце. Разлог томе је чињеница да су скоро сви извршиоци били маскирани. Неки су намазали лице војним бојама или једноставно гарежом из ауспуха, или су лице скривали фантомкама или марамама, пре него што ће кренути у акцију.

Ова чињеница указује на то да су сви припадници унапред знали природу акције а то је пљачка, групна или појединачна убиства, паљење породичних кућа, протеривање свог становништва из села, па је логично да извршавајући такав злочин нису желели да себе доводе у опасност да касније буду препознати.

О томе да су сви припадници јединице знали праву природу акције и какав ће злочин извршити, пре него што ће кренути у акцију, сведочи и ПС који каже: „*пре акције Небојша Минић нам је рекао, уобичајено, идемо да ћерамо Немце*“, и даље, „*пре Ћушке имали смо много таквих акција, по истом сценарију, па није требао нико ништа да нам каже нити у том смислу изда било каква упутства, једноставно сви у јединици су знали у шта се упуштју и како то треба урадити*“

Ипак, неколико сведока је са сигурношћу препознало неке од окривљених:

Оптуженог Поповић Срећка препознају као извршиоца напада на село и егзекутора Бетем Гаши и Хаџи Чеку, а препознат је и у догађајима на Тргу у центру села код гробља од стране Ерзен Љушија, Хаџи Гашија, Хазир Берише, Реџ Келмендија Ардиан Келмендија, Тахир Келмендија, Иса Гашија, Мује Гашија и других.

Окривљеног Брновић Радослава, препознаје Муја Гаши који га је видео на аутобуској станици у селу, у полицијској униформи и са полицијским аутом, у истој ситуацији га препознаје и Ерзен Љуши, Хаџи Чеку, Реџ Келменди, Ардиан Келменди, Тахир Келменди и други, а окривљеног Славишу Кастратовића – Мустафа Хисвукај, док сведок Иса Гаши у свом исказу тврди да су у војној маскирној униформи и наоружани АП били присутни и окр. Корићанин Вељко и Видоје, заједно са осталим припадницима јединице на тргу када је вршен тријаж мушког становништва.

На основу записника о препознавању КИ-83/2010, утврђује се да је сведок Бериша Хазир препознао окривљеног Корићанин Видоја, као лице које је било у Ћушки 14. маја

1999. године, код гробља у центру села у ситуацији када је мушко становништво одвојено. Њега је препознао и сведок Хаки Гаши.

Из изјаве сведока ПС утврђује се да је окр. Сокић Абдулах пуцњем из аутоматске пушке лишио живота два Албанца - цивила, које је затекао на улици, а чији су посмртни остаци касније изгорели.

На основу изјаве сведока Бетем Гашија закључује се да је група коју је предводио окр. Поповић Срећко била у дворишту куће Брахима Гашија и да је наредбу за ликвидацију три лица која су била у дворишту издао окр. Поповић припадницима те групе, а сведок Тасим Шаља видео је ту ликвидацију, те припадника јединице који је извршио егзекуцију. Егзекутора није препознао, али тврди да је егзекуција извршена митраљезом. Према изјави ПС, једини који је носио митраљез критичном приликом био је НН Булатовић, чији идентитет још увек није утврђен.

Окр. Поповић Срећко и пок. Небојша Минић били су са својим групама, у дворишту куће Кадри Чекуа. Егзекуцију Кадри Чекуа извршио је лично Поповић Срећко у његовој кући, по тврдњи сведока Хаци Чекуа, док је егзекуцију Хасана Чекуа лично извршио Небојша Минић и Машић Синиша, како то тврди сведок ПС.

Извршиоце групних егзекуција извршених у три куће, јасно дефинише сведок ПС у свом исказу који је дао пред истражним судијом 09.09.2010. године, а то су оптужена лица или осумњичени у бекству, набројани у изреци оптужнице.

Сведок Лирије Гаши са сигурношћу је препознала окр. Цветковић Звонимира, свог друга из детињства и посетиоца из акције претреса у Ћушки средином априла 1999. године, као једног од починилаца групног убиства у кући Дем Гашија, а приликом обављања истражне радње препознавања, препознаје га са сигурношћу. Окр. Цветковић Звонимира помиње и сведок Влаховић Борислав као припадника јединице „Шакали“.

Испитани у претходном поступку, пошто су се током спровођења истраге бранили ћутањем, након свих изведених доказа у истрази, оптужени су дали своје одбране у којима сагласно негирају своје учешће у извршењу инкриминисаних радњи, наводећи свако за себе, да нису ни били присутни на лицу места, нити да су, у то време, уопште чули да су се убиства догодила, а при томе окривљени Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Абдулах Сокић и Кастаратовић Славиша не споре чињеницу да су били припадници вода којим је командовао Небојша Минић, и да су били у Ћушки 14. маја 1999. године. Они, међутим, споре своје учешће у масакру.

Окр. Богићевић Бобан тврди да је на почетку акције добио задатак од Минића да одвезе аутомобил „БМВ“ у Бело Поље, који је Минић одузео одмах при уласку јединице у село.

Окр. Кастаратовић Славиша је по сопственом казивању, наводно одмах продужио у село Гораждевац, по налогу који му је лично издао командант окр. Миладиновић.

Окривљени Поповић и Сокић наводе да су били у селу критичног дана, али да нису ни на који начин учествовали у убиствима и пљачки.

Са друге стране, окр. Миладиновић Топлица наводи да није имао «де јуре» и «де факто» власт над припадницима вода „Шакали“, којима је командовао.

Окр. Сокић Абдулах, осим изнетог, не признаје да је било кога убио у Ћушки, наводећи да себе може да криви што се затекао у том селу. Признаје да је као припадник јединице истеривао укућане из кућа, да су неке куће паљене, да су сатерали сво становништво код школе у центру села, по наредби Минића раздвојили војноспособне мушкарце, а потом их на описан начин лишили живота. Признаје да је за време групне егзекуције стајао у близини са аутоматском пушком и пазио да неко од окупљених не побегне, наводећи да је прву групу мушкараца одвео и убио у једној кући пок. Небојша Минића, другу Обрадовић Зоран, такође са двојицом припадника јединце, трећу групу Дунђер Синиша звани Вук, а даље наводи да је постојала и четврта група коју је ликвидирао извесни Рашковић Зоран, са још двојицом припадника јединице. Исказ окривљеног у делу где тврди да је било три групе мушкараца који су одвођени на стрељање у пуној је сагласности са свим исказима сведока очевидаца, који су стајали у непосредној близини и видели комплетан догађај везан за ова групна стрељања и исказима тројице сведока који су преживели стрељање, и то по један у свакој од три групе мушкараца одвођених на стрељање. Међутим, део исказа у којем наводи да је било и четврто групно одвајање, не може се прихватити као истинит, јер је у колизији са осталим доказима у списима.

Остали окривљени негирају да су били у Ћушки тога дана, сагласно наводећи да нису ни чули за злочин у селу, паљевине нити пљачку.

То тврди и окр. Брновић, који каже да се са посла враћао својој кући у Пећи када је видео колону, тврдећи да никакве везе нема са овим догађајем.

Међутим, одбране свих окривљених се не могу прихватити, јер су у супротности са свим предложеним доказима.

У односу на окр. Миладиновић Топлицу морају се узети у обзир следеће чињенице утврђене у претходном поступку:

оружје, муницију, опрему, радио станице, униформу, припадници ове јединице су задужили од команданта Топлице, а по позивном знаку који су употребљавали, припадници овог вода називали су себе „Шакали“, што се утврђује на основу исказа окривљених Богићевић Бобана и Абдулаха Сокића, а ову чињеницу потврђује и сведок ПС и сведок Влаховић Борислав. Окр. Миладиновић распоредио је окр. Сокић Абдулаха у јединицу „Шакали“. Ова јединица је, од свог формирања, крај марта-почетак априла, па све до краја рата искључиво примала наређења од окр. Миладиновића за сваку акцију коју би извели на подручју зоне одговорности 177.ВТО. До акције у Ћушки јединица је спроводила „чишћење терена“ у најмање 15 случајева, на различитим локацијама. Пре сваке акције би командир „Шакала“ одлазио код окр. Миладиновића, примао наредбе и упутства, након чега би јединица кретала у оружане акције. О спроведеним акцијама, окр.

Миладиновић је примао усмене извештаје од Минића, а током самих акција извештаван је преко радио везе, коју је одржавао са Минићем.

Ове чињенице потврђују сведоци Влаховић Борислав и ПС и оне указују да је де факто окр. Миладиновић, као командант, имао власт над јединицом „Шакали“ у командном смислу.

Увидом у Ратни Дневник 177. ВТО, који је водио командант Миладиновић, да је по његовој наредби, почев од 28 марта до 14. маја 1999. било извршено укупно 12 различитих акција на теририји одговорности Одред: Бреженик, Капешница, Љубенић, Мала Јабланица, Велика Јабланица, Пећко Поље, Пашино поље, Накло, а 17. априла Ћушка, Захач, Павлен, као и друге акције.

Носиоци свих ових акција били су припадници „Шакала“. Пре сваке акције, Небојша Минић је одлазио код окр. Миладиновића по усмену наредбу и упутства, а по завршетку сваке акције добијао би усмене извештаје.

„Модус операнди“ у свим акцијама је био исти: улазак у села, или насеља Пећи, претрес цивилних кућа, истеривање укућана и њихово протеривање из места становања, паљење имовине, пљачкање, појединачна и групна убиства цивилног становништва, са чиме је окр. Миладиновић био упознат и чега је био свестан, јер је добијао извештаје од Минића после сваке овакве акције. На понашање јединице „Шакали“ више пута га је упозоравао сведок Влаховић Борислав, начелник СУП-а Пећ, који је о томе обавештавао и Штаб КИМ.

О вези команданта Миладиновић Топлице са водом „Шакали“, сведочи и чињеница да су припадници „Шакала“ за превоз од базе до положаја, у акцијама, користили одузета цивилна возила, која су била у власништву Албанаца, са којих су скинули регистарске таблице, уместо њих стављали војне таблице и војне ознаке, које су добијали од команданта Миладиновића, како то исказују сведок ПС и окр. Богићевић.

Окр. Миладиновић Топлица је примио добровољце у своју јединицу, окр. Сокић Абдулаха и осм. Дунђер Синошу, а касније их лично распоредио у јединицу „Шакали“, обојицу одвео код Минића и рекао им да ће им Минић бити командир.

Иако је, почев од 28.марта, окр.Миладиновић имао сазнања о понашању јединице „Шакали“ на терену, он је ипак, исту јединицу упорно слао и истој издавао наредбе за сваку потоњу акцију, па и за акцију „чишћење терена у селима Ћушка, Захач, Павлен“, очигледно знајући при том да ће ова јединица вршити злочине према цивилном становништву, и да ће сваку акцију извести на начин да пљачка становништво ради стицања личне добити.

Ова чињеница очигледно упућује на закључак да се окр. Миладиновић саглашавао и пристајао на сваку последицу, коју би својим активностима на терену проузроковала јединица „Шакали“ и Небојша Минић, па и на последицу акције извршене у Ћушки 14. маја.1999.

Из исказа сведока Лирије Гаши, Хазира Берише, и других произилази основ за закључак да је иста јединица - јединица Небојше Минића, спроводила акцију чишћења у селу Ћушка, почетком априла и 17. априла, те да су у тим акцијама одузет аутомобили марке „Рено 4“ и „БМВ“, а да у акцији 14. маја није одузето возило „БМВ“, што потврђује и сведок ПС наводећи да је један „БМВ“ одузет у селу Захач, у акцији која је уследила после Ћушке.

Ова чињеница упућује на закључак да је окр. Богићевић био у Ћушки у својој јединици, заједно са осталим припадницима исте, све време док је спровођена конкретна акција.

Искази сведока, које су предлагали окривљени Корићанин Видоје, Корићанин Вељко и Цветковић Звонимир, на околност њиховог наводног алибија, не пружају основ за закључак да окривљенима треба веровати, јер нису могли да потврде њихове наводе. Осим тога, одбрана појединих окривљених у супротности је и са садржином писмених доказа у списима.

Због тога, такве одбране ценим као неосноване и срачунате на избегавање кривичне одговорности за извршена кривична дела, па се стога не могу прихватити.

На основу утврђених објективних околности, које повезане са чињеницама и околностима изнетим у садржинама исказа предложених сведока, из којих произилазе конкретне и појединачне радње свих окривљених, постоји основ за закључак да су сва окривљена лица извршила конкретан злочин на начин како је то представљено у овој оптужници.

Према томе, окривљени Миладиновић Топлица је дело извршио издавањем конкретних наредби, док су окривљени Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богићевић Бобан, Корићанин Видоје, Корићанин Вељко у заједници са осумњиченима Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, Машић Синишом, Дунђер Синишом, Јашовић Зораном и Јашовић Видојем, према којима је истрага прекинута, те заједно са НН припадницима „Шакала“ и ТО и полиције, свесно и вољно кренули у извршење конкретног кривичног дела, а каснијим учешћем у извршењу истог, на различите начине, неко директним убијањем, неко опкољавањем кућа где су вршене појединачне егзекуције, са пушкама на готовс, сви пуцајући у правцу групе грађана у којој су били становници села, протерали из својих кућа, мушкарце, жене и децу, усмеравајући тако њихов правац кретања ка центру села-насељу Хасан Бећ, које се налази код гробља, где је извршен тријаж мушког становништва, а потом окривљени и осумњичени који су означени диспозитиву оптужнице, вршили егзекуцију по групама у три куће, док су сви остали опколили издвојену групу мушкараца, са оружјем у рукама, пазили да неко од издвојених не побегне или не пружи отпор, држећи стражу били у ситуацији да помогну у извршењу егзекуције ако затреба, свесни да на овај начин пружају додатно самопоуздање својим друговима егзекуторима, остварујући сваки свој удео у извршењу дела, директно учествујући и доприносећи конкретним радњама извршења кривичног дела.

С обзиром на чињеницу, да је између «Оружане војске Косова» и оружаних снага Савезне Републике Југославије постојао дужи период оружаног насиља, који у време

конкретног догадјаја није окончан постизањем мировног споразума или међусобног мирољубивог решења, у конкретном случају примењује се Међународног хуманитарно право, које налаже свакој страни у сукобу, па и припадницима и командној структури српских оружаних снага, да поштује одредбе предвиђене у IV Женевској конвенцији и додатним протоколима.

Обзиром да су радње кривичног дела описане у диспозитиву оптужнице, које се стављају на терет свим окривљенима, почињене у оквиру оружаног сукоба, то су, окривљени, као припадници стране у сукобу, били у обавези да поштују одредбе IV Женевске конвенције, а окр. Миладиновић да обезбеди да јединица којом је командовао поштује те одредбе у свакој прилици.

Свака од жртава конкретних злочина била је ненаоружан цивил, припадник албанске националности и та чињеница, као дискриминаторска, била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавању њихове приватне непокретне имовине и возила, озимању личних докумената, новца и других драгоцености, те на крају и протеривању.

Због тога се, у смислу одредаба члана 3. став 1. тачка 1.а и д. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 I Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, те члана 4. и члана 13. II Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, имају статус заштићених лица.

Пљачкајући имовину оштећених цивила становника села Ћушка, сви оптужени су поступали противно члану 33. IV Женевске конвенције, којим се категорично афирмише да је "пљачка забрањена".

Према томе, на основу утврђених објективних околности, које повезане са чињеницама и околностима изнетим у садржини исказа предложених сведока, из којих произилазе конкретне и појединачне радње свих окривљених, утврђено је да су се у радњама оптужених стекла сва битна обележја кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ.

ТУЖИЛАЦ
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић